

Liv i Sagen igen, for det ærede Medlem har erkendt, at han er gaaet som Budbringer for Konferensraad Heide til Finansudvalgets Formand og spurgt ham, om Formanden for Finansudvalget vilde have en Samtale med Konferensraad Heide, hvortil den ærede Formand for Finansudvalget svarede, at han ikke havde noget at tale med Konferensraad Heide om. Han vidste nok, at Konferensraad Heide var interesseret i Krudttaarnets Flytning, men det var en Sag, som Finansudvalget behandlede, naar Krigsministeren kom til det med Sagen, og Formanden havde ikke noget at henvende sig til Konferensraad Heide om eller overhovedet noget at tale med ham om. Efter denne — lad mig sige Afvisning — finder igen en Samtale Sted mellem Konferensraad Heide og det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds — saa vidt jeg kan forstaa pr. Telefon — og derefter gaar det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds igen som Budbringer for Konferensraad Heide til den ærede Formand for Finansudvalget og siger til ham, om den ærede Formand vilde have noget imod at føre en Samtale med Konferensraad Heide, naar denne henvendte sig til ham, søgte ham op her i Rigsdagsbygningen, og hertil svarede den ærede Formand, at det havde han ikke noget imod, der var saa mange, som henvendte sig til og vilde tale med Finansudvalgets Formand om forskellige Anliggender, og naar Konferensraad Heide henvendte sig til ham, vilde han modtage ham og høre paa, hvad han havde at sige om denne Sag. Det meddelte det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds saa til Konferensraad Heide, og det førte til, at Konferensraaden gik herud og fik en Samtale med den ærede Formand for Finansudvalget, og dette gav igen Stødet til, at Sagen kom i Gang. Jeg beder nu erindret, hvordan Sagen er stillet paa det Tidspunkt, hvor det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds viser en saa levende og lebendig Interesse for Sagen. Paa det Tidspunkt var Forholdet det, at det var blevet meddelt Finansudvalgets Medlemmer, altsaa ogsaa det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds gennem den ærede Formand for Finansudvalget

følgende, som jeg skal meddele selve Ordlyden af; det staar i Finansudvalgets Forhandlingsprotokol: „Formanden meddeler, at Krigsministeren ikke efter det Resultat, som Forhandlingerne med Udvalget have hidført, agter at foretage yderligere Skridt i Krudttaarnsspørgsmaalet.“ Altsaa det ærede Medlem vidste, at Ministeren ikke agtede at forelægge noget Lovforslag. Han vidste ogsaa, at Stillingen inden for Venstre var saaledes paa det Tidspunkt, at man sagde: hvorfor skulle vi have det store Spørgsmaal frem om saa enorme Bevillinger til halvmilitære Øjemed som Flytningen af disse store Krudtmagasiner? Det vilde være meget kedeligt, navnlig naar vi kunde ordne det saa let uden at faa hele denne Kamp frem. Det ærede Medlem maatte derfor anse det for meget usandsynligt, at Venstre vilde give sin Tilslutning til et saadant Lovforslag, og efter hans Samtale med Konferensraad Heide fremgaar det af det ærede Medlems egne Udtalelser i Rigsdagstidende, at han ogsaa fra den Side har faaet bekræftet, at Krigsministeren ikke vilde fremsætte noget saadant Lovforslag. Efter det ærede Medlems egne Udtalelser, der findes i Rigsdagstidenden for 29. Oktober 1903, Sp. 985, svarede Konferensraad Heide ham nemlig: Det kan ikke nytte noget. Krigsministeren vil ikke indlade sig paa det; det har han erklæret overfor mig — altsaa over for Konferensraad Heide. Fra alle Sider faar det ærede Medlem altsaa at vide, at en Lovordning vil man ikke skride til angaaende denne Sag. Alligevel er han til det yderste ivrig for at bringe denne Sag i Gang — jeg siger til det yderste ivrig derfor, thi det er ikke almindeligt, at Rigsdagsmænd saaledes give sig til at være Mellemmænd mellem en Mand, der vil købe et Stykke Grund af Staten, og saa Formanden for Finansudvalget, og søger at faa Samtale bragt i Stand imellem dem, endogsaa ved gentagne Henvendelser. Det er ikke almindeligt.

Altsaa det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds er endogsaa i særlig Grad ivrig for at faa en saadan Samtale i Gang og faa denne Sag sat i Bevægelse paa ny, og derfor er virkelig hans Forargelse over, at Sagen saa fik det Forløb, som var det eneste, der kunde